

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְקַרֵּא אֶת־הַהֶלֶל:

הַלְלוּיָהּ. הִלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה הִלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה:
יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מְמֹרַח־שֹׁמֵשׁ
עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְהוָה: רָם עַל כָּל גּוֹיִם יְהוָה
עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: מִי פִי־הַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ הַמְגַבִּיהִי
לְשֹׁבֵת: הַמְשַׁפִּילִי לְרֹאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבְאָרֶץ: מְקִימִי
מִעָפָר דָּל מֵאֲשַׁפֵּת יָרִים אֲבִיוֹן: לְהוֹשִׁיבִי עִם־גְּדִיבִים
עִם גְּדִיבֵי עַמּוֹ מוֹשִׁיבִי עֶקְרֶת הַבַּיִת אִם־הַכֹּהֲנִים
שְׁמַחָהּ הַלְלוּיָהּ:

בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לְעוֹ: הֵיטָה יְהוּדָה
לְקַדְּשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מִמְשֻׁלּוֹתָיו: הֵיטָה רָאָה נִגְס הַיִּרְדֵּן יֹסֵב לְאַחֹר:
הַהָרִים רָקְדוּ כְּאֵילִים גְּבַעוֹת כְּבִנְיָ־צֹאן: מֵה־לֶּךָ הֵיטָה פִי תְנוּס
הַיִּרְדֵּן תִּסָּב לְאַחֹר: הַהָרִים תִּרְקְדוּ כְּאֵילִים גְּבַעוֹת כְּבִנְיָ־צֹאן:
מִלִּפְנֵי אֲדוֹן חוֹלֵי אֶרֶץ מִלִּפְנֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: הַהִפְכִי הַצּוּר אֲגַם־

מֵיָם חֲלַמִּישׁ לְמַעֲיָנו־מֵיָם: בְּרִי"ח וּבַחֲוֵהִי"מ פֶּסַח (וְעֵבְרֵנוּ שֶׁל פֶּסַח) מוֹלְגִים:
לֹא לָנוּ יְהוָה לֹא לָנוּ, כִּי לְשִׁמְךָ מִן כְּבוֹד עַל־חֲסִדְךָ עַל־אַמְתְּךָ: לְמַה
יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אֵי־הֵנָּה אֱלֹהֵיהֶם: וְאֵלֵינוּ בַּשָּׁמַיִם כָּל אֲשֶׁר־חִסַּף עֲשָׂה: עֲצִיבֵיהֶם
כִּסְף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם: פֶּה־לֵקֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ עֵינֵיהֶם לֵקֶם וְלֹא יִרְאוּ: אֲזַנְיָם
לֵקֶם וְלֹא יִשְׁמְעוּ אֶף לֵקֶם וְלֹא יִרְיֹחוּן: יְדֵיהֶם וְלֹא יִמְשֹׁן בְּגָלְיֵיהֶם וְלֹא יִתְלַכוּ
לֹא־יִתְגַּוּ בְּגִרְזָנָם: כְּמוֹתֶם יִהְיוּ עֲשִׂיהֶם כָּל אֲשֶׁר־בָּסַח בָּהֶם: יִשְׂרָאֵל בָּטַח בְּיְיָ
עוֹרָם וּפְגָנָם הוּא: בֵּית אֶהֱרֹן בָּטְחוּ בְיְיָ עוֹרָם וּפְגָנָם הוּא: יִרְאֵי יְיָ בָּטְחוּ בְיְיָ
עוֹרָם וּפְגָנָם הוּא: עַד כֹּאן

בהלל: ישראל בטח בה' וכו' בית אהרן בטחו בה' וכו' יראי ה' בטחו בה'. ולא
הזכיר כאן בית הלוי בטחו בה'. אבל בברכה (תהלים קל"ה, כ') כתוב, בית ישראל
ברכו את ה', בית אהרן ברכו את ה', בית הלוי ברכו את ה', יראי ה' ברכו את ה'.
ונזכר גם בית הלוי. והטעם הוא, כי בית הלוי לא טעו אחרי עבודה זרה ולא עבדו
את העגל, כדאיחא ביומא (ס"ו, ע"ב): שבטו של לוי לא עבד עבודה זרה, שנאמר
(שמות ל"ב, כ"ו) ויעמוד משה בשער המחנה ויאמר מי לה' אלי ויאספו אליו כל
בני לוי, ולכן לא נחוצ' לומר להם בטחו בה', כי מעולם המה מאמינים רק בה'.
ולכן הזכיר רק ישראל ובית אהרן שהמה טעו בעגל ועבדו עבודה זרה, אבל
בברכה גם בית הלוי צריכין לברך, ולכן אומרים בית הלוי ברכו את ה'.

קלז

תפלת ראש חדש

יְהוָה זַכְּרֵנוּ יְבָרֶךְ, יְבָרֶךְ אֶת-בֵּית יִשְׂרָאֵל, יְבָרֶךְ אֶת-בַּיִת
 אֲבוֹנוֹ: יְבָרֶךְ יִרְאֵי יְהוָה הַקְּטָנִים עִם הַגְּדֹלִים: יִסֶּף יְהוָה עֲלֵיכֶם,
 עֲלֵיכֶם וְעַל בְּנֵיכֶם: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
 הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיהוָה, וְהָאָרֶץ נָתַן לַבְּנֵי-אָדָם: לֹא-הִמַּתִּים
 יְהַלְלוּ-יָהּ, וְלֹא כָל-יָרְדֵי דוֹמָה: וְאַנְחֵנוּ יְבָרֶךְ יְהוָה מֵעַתָּה
 וְעַד-עוֹלָם. הַלְלוּיָהּ:

בר"ח ובחזה"מ של פסח (וגם שביעי של פסח) מדלגים:

אָמַרְתִּי כִּי-יִשְׁמַע יְהוָה אֶת-קוֹלֵי תַחֲנוּנָי: כִּי-הִטָּה אָזְנוֹ לִי וּבִקְמֵי אֶקְרָא:
 אָפְסוּנִי תְּכַלִּי-מִנּוֹת וּמִצָּרֵי שְׂאוֹל מִצְּאוּנִי, צָרָה וְיָגוֹן אֶמְצֵא: וּבִשְׁם-יְהוָה אֶקְרָא
 אָנָּה יְהוָה מִלְּטָה נַפְשִׁי: חַנוּן יְהוָה וְצַדִּיק וְאַלְהֵינוּ מִרַחֵם: שֹׁמֵר פְּתָאִים יְהוָה
 בְּלוֹתֵי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ: שׁוּבֵי נַפְשִׁי לְמִנוּחֵיכִי כִּי יְהוָה גָּמַל עָלַי: כִּי חִלַּצְתָּ נַפְשִׁי
 מִסָּוֹת, אֶת-עֵינַי מִן-דִּמְעָה אֶת-רַגְלֵי מִדְּחִי: אֶתְחַלֵּף לִפְנֵי יְהוָה בְּאַרְצוֹת חַחִיִּים:
 הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר אֲנִי עֲנִייתִי מֵאֵד: אֲנִי אֲמַרְתִּי בְחַפְזִי כָל-הַצֶּדֶם טוֹב:

מֵה-אָשִׁיב לַיהוָה כָּל-תַּגְּמוֹלוֹהֵי עָלַי: כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשֶׁא
 וּבִשְׁם יְהוָה אֶקְרָא: נִדְרֵי לַיהוָה אֲשַׁלֵּם נִגְדָה-נָא לְכָל-עַמּוֹ:
 יִקַּר בְּשִׁיבֵי יְהוָה הַמְּוֹתָה לְחַסִּידָיו: אָנָּה יְהוָה כִּי-אֲנִי עַבְדְּךָ אֲנִי
 עַבְדְּךָ כִּן אֶמְתַּךְ פִּתְחָס לְמוֹסְרֵי: לֵךְ-אֲזַבַּח וְזָבַח תּוֹדָה וּבִשְׁם יְהוָה
 אֶקְרָא: נִדְרֵי לַיהוָה אֲשַׁלֵּם נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ: בְּחִצְרוֹת בַּיִת-
 יְהוָה בְּתוֹכְכִי יְרוּשָׁלַם. הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּ אֶת-יְהוָה כָּל-גּוֹיִם שִׁבְחֻוּהוּ כָּל-הָאֱמִים:
 כִּי גִבֹר עָלֵינוּ חַסְדּוֹ וְאַמֶּת-יְהוָה לְעוֹלָם. הַלְלוּיָהּ:

- ס"ג הוֹדוּ לַיהוָה כִּי-טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק' הוֹדוּ
- ס"ג לְאֱמֵר-נָא יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק' הוֹדוּ
- ס"ג לְאֱמָרוּ נָא בֵּית-אֱהֲרֹן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק' הוֹדוּ
- ס"ג לְאֱמָרוּ נָא יִרְאֵי יְהוָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק' הוֹדוּ

מִן-הַמְּצַר קָרַאתִי יְהוָה, עָנְנִי בְּמַרְחֲבֶיהָ: יְהוָה לִי לֹא אֵירָא,
 מֵה-יַעֲשֶׂה לִי אָדָם: יְהוָה לִי בְּעוֹרִי, וְאֲנִי אֵרְאֶה בְּשִׁנְאֵי:
 טוֹב לְחַסוֹת בִּיהוָה מִבְּטָח בְּאָדָם: טוֹב לְחַסוֹת בִּיהוָה מִבְּטָח
 בַּבְּנֵי-בָשָׂר: כָּל-גּוֹיִם סִבְבּוֹנִי, בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילֵם: סִבּוֹנִי גַם-
 סִבְבּוֹנִי, בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילֵם: סִבּוֹנִי כְּדַבְּרִים דַּעְכוּ כְּאֲשֶׁר-קוֹצִים.

בשם יהוה כי אמילם: דחה דחיתני לגפלי ויהוה עזרני: עזי וזמרת
 יה ויהי-לי לישועה: קול רנה וישועה באהלי צדיקים
 ימין יהוה עשה קיל: ימין יהוה רוממה ימין יהוה עשה קיל:
 לא-אמות כיי-אחיה ואספר מעשי יה: יסר יסרני יה ולמות לא-
 נתנני: פתחו-לי שערי-צדק אבא-בם אודה יה: זה-השער
 ליהוה צדיקים יבאו בו: אודה פי עניתני ויהי-לי לישועה: אודך
 אכן מאסו הבונים היתה לראש פנה: אבו מאת יהוה היתה זאת
 היא נסלאת בעינינו: מאת זה-היום עשה יהוה נגילה ונשמחה בו: זה

אָנָּא יְהוָה הוֹשִׁיעָה נָּא   אָנָּא יְהוָה הוֹשִׁיעָה נָּא
 אָנָּא יְהוָה הַצְּלִיחָה נָּא   אָנָּא יְהוָה הַצְּלִיחָה נָּא

ברוך הַבָּא בְּשֵׁם יְהוָה בְּרִכְנוּכָם מְבִית יְהוָה: בירך אלי יהוה
 ויאר לנו, אסרו-חג בעבתיים עד קרנות המזבח: אל אלי אמה
 ואודה, אלהי ארוממך: אל הודו ליהוה כיי-טוב, כי לעולם חסדו: הודו

הַלְלוּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כָּל מַעֲשֶׂיךָ, וְחַסִּידֶיךָ צַדִּיקִים עוֹשֵׂי רְצוֹנֶךָ, וְכָל-
 עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יוֹדוּ וּיְבָרְכוּ וּישָׁבְחוּ וּישָׁאֲרוּ וּירִוּמוּ וּנְעֲרִיצוּ וּנְקַדִּישׁוּ
 וּנְמַלִּיכוּ אֶת-שִׁמְךָ מְלַכְנוּ, כִּי לָךְ טוֹב לְהַדוֹת וּלְשַׁמֵּךְ נָאָה לְזַמֵּר כִּי מְעוֹלָם עַד-
 עוֹלָם אַתָּה אֵל. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתְּשׁוּבוֹת:

מוסף לראש-חדש.

א. אחרי הלל אומר הש"ץ קדישתתקבל, וקוראים בתורה לארבעה קרואים פרשת
 התמיד, שבת וראש-חדש (במדבר כ"ח), ואומרים אח"כ חציקדיש, מחזירים הס"ת להיכל,
 ואומרים אשרי ובאלציון, חציקדיש, וקודם תפלת מוסף חולצים התפילין בסוף ובאלציון,
 עם אמירת יהי רצון שנשמור חוקיך מתחילים להסיר הרצועות מהאצבע, ומתפללים תפלת
 מוסף, ואחרי חזרת הש"צ אומר קדישתתקבל, ואומרים עלינו לשבת, מומר ברכי נפשי
 את ד', אין כלהינו.

ב. אם התפלל תפלת שמנה-עשרה במקום מוסף, ואמילו הוכיר יעלה-ויבא, לא יצא,
 וצריך לחזור ולהתפלל. ואם אמר באחת מן הברכות: יהי רצון שנעשה לפניך חובותינו בתמידי
 יום ובקרבן מוסף, יצא.

תפלת ראש חדש

כי שם יהוה אקרא סבו גדל לאלהינו:

אדני שפתי תפתח ופי נגיד תהלתך:

ברוך אתה יהוה אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הגבר והנורא אל עליון גומל חסדים טובים וקנה הכל וזוכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה. מלך עוזר ומושיע ומגן. ברוך אתה יהוה מגן אברהם:

אתה גבור לעולם אדני מחיה מתים אתה רב להושיע.

ביום מוריד הטל. בחורף משיב הרוח ומוריד הגשם.

מכלכל חיים בתוך מחיה מתים ברחמים רבים סומך נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים ומקים אמונתו לישגי עפר. מי כמותך בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה ונאמן אתה להחיות מתים. ברוך אתה יהוה מחיה המתים:

אתה קדוש ושמה קדוש וקדושים בכל יום והללוך סלה.

ברוך אתה יהוה האל הקדוש:

ראשי חדשים לעמך נתת זמן כפרה לכל-
תולדותם. בהיותם מקריבים לפניך זבחי רצון
ושעירי חטאת לכפר בעדם. ופרון לכלם יהיו.
ותשועת נפשם מיד שונא: מזבח חדש בציון תכין
ועולת ראש חדש בעלה עליו ושעירי עזים בעשה
ברצון. ובעבודת בית המקדש גשמח כלגו. ובשירי
דוד עבדך הגשמעים בעירך. האמורים לפני מזבחה:
אהבת עולם תביא להם. וברית אבות לבנים תזכור:
והביאנו לציון עירך ברנה ולירושלים בית מקדשך
בשמחת עולם. ושם בעשה לפניך את קרבנות
חובותינו תמידים בסדרם ומוספיים פהלכתם: ואת-

מוסף יום ראש החדש הזה נעשה ונקריב לפניך
באהבה כמצות רצונך כמו שכתבת עלינו בתורתך
על ידי משה עבדך מפי כבודך כאמור:

ובראשי חדשיכם מקריבו עליה ליהנה פרים בני בקר שנים
ואיל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימם: ומנחתם ונסכיהם
כמדבר שלשה עשרנים לפר ושני עשרנים לאיל ועשרון לכבש
וגין כנסכו ושעיר לכפר ושני תמידים כהלכתם:

אלהינו ואלהי אבותינו, חדש עלינו את החדש הזה לטובה
ולברכה. לששון ולשמחה. לישועה ולנחמה. לפרנסה ולכלכלה.
לחיים ולשלום. למחילת חטא ולסליחת עון. (בשנת העיבור ולכפרת
פשע). כי בעמך ישראל בחרת מכל האמות וחקי ראשי חדשים
להם קבעת: ברוך אתה יהוה מקדש ישראל וראשי חדשים:

רצה וכו' — לעיל עמי ע.

ברכת הלבנה

הללויה. הללו את יהוה מן השמים הללוהו במרומים: הללוהו כל מלאכי
הללוהו כל צבאי: הללוהו שמש וירח הללוהו כל כוכבי אור: הללוהו שמי
השמים והמים אשר מעל השמים: והללו את שם יהוה כי הוא צוה ונקראו:
ונעמידם לעד לעולם חקינמן ולא יעבר:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם. אשר
במאמרו ברא שחקים. וברוח פיו כל צבאם. חק
וזמן נתן להם. שלא ישנו את תפקידם: ששים
ושמחים לעשות רצון קונם. פועל אמת שפעלתו
אמת. וללבנה אמר שתתחדש עטרת תפארת
לעמוסי בטן. שהם עתידים להתחדש כמותה. ולפאר
ליוצרים על שם כבוד מלכותו. ברוך אתה יהוה
מחדש חדשים:

קמא

ברכת הלבנה

ג'ם ברוך יוצרך. ברוך עושהך. ברוך קונןך. ברוך בוראך :

ורוקד כנגד הלבנה ואומר ג'ם. ויוהר שלא יכרע בכרכיו רק יזקוף אצבעות רגליו.

ג'ם בשם שאני רוקד כנגדך. ואיני יכול לגע בך. כך לא יוכלו כל-אויבי

לגע בי לרעה :

ג'ם מפל עליהם אימטה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן: כאבן ידמו זרועך

בגדל ופחד אימטה עליהם מפל :

ג'ם דוד מלך ישראל חי וקיים :

וטואל לחברו ג'ם שלום עליכם : וחברו משיב ג'ם עליכם שלום :

ג'ם סמן טוב ומזל טוב יהי לנו ולכל-ישראל. אמן :

קול דודי הנה-זה בא. מדלג על-ההרים. מקפץ על-הגבעות : דומה דודי

לצבי או לעפר האילים. הנה-זה עומד אחר פתלנו. משגים מן-התלנות מצייץ

מן-החרבים :

תנא רבי רבי ישמעאל. אלמלא לא זכו ישראל אלא להקביל פני אביהם

שבשמים פעם אחת בחדש דים : אמר אבני הלךך צריך למימרא מעמד :

מי זאת עלה מן-המדבר מתרפקת על-דודה :

יהי רצון מלפניך יהנה אלהי ואלהי אבותי למלאות פגימת הלבנה. ולא

יהנה בה שוב מעוט. ויהי אור הלבנה כאור החמה וכאור שבעת ימי בראשית.

כמו שהיתה קדם מעוטה. שנאמר את-שני המארת הגדלים. ויתקיים בנו מקרא

שפחוב ובקשו את-י אלהיהם ואת דוד מלכם. אמן :

שיר למצלות. אשא עיני אל-ההרים, מאין יבא עורי : עורי מעם יהנה

עשה שמים וארץ : אליהן למוט רגלך אלי-ינזם שמרך : הנה לא ינזם ולא

יישן שומר ישראל : יהנה שמרך יהנה צלך על-ינד מינה : יומם השמש לא-

נפקה וירח בלילה : יהנה שמרך מכל-רע ישמר את-נפשך : יהנה ישמר-צאתך

ובואך מעטה ועד-עולם :

הללויה. הללו-אל בקדשו הללוהו בקרוע עזו : הללוהו בגבורתיו הללוהו

קרב גדלו : הללוהו בתקע שופר הללוהו בגבל וכנור : הללוהו בתוף ומחול

הללוהו במנים וענב : הללוהו בצלצלי-שמע הללוהו בצלצלי תרועה : כל הנשמה

תטל יה. הללויה :

למנצח בנגינת מנזר שיר : אלהים יתנו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה :

לרעת בארץ דרךך בכל-גוים ישועתך : יודוך עמים אלהים. יודוך עמים כלם :

ברכת הלבנה

שִׁמְחוּ ויִרְנְנוּ לְאֵמִים פִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל וְלְאֵמִים בְּאֶרֶץ מִנְחָם סֵלָה : יִדְוֹךְ
עַמִּים אֱלֹהִים, יִדְוֹךְ עַמִּים כָּלָם : אֶרֶץ נְתִנָּה וְבוֹלָה יִבְרַכְנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ :
יִבְרַכְנוּ אֱלֹהִים וַיִּירָאוּ אוֹתֵי כָל־אֶפְסֵי־אֶרֶץ :

ואומרים עלינו לשבח כו'. וכשיש מגין — קדיש יתום. ובארץ ישראל נוהגים לומר אח"כ :
טובים מאורות שברא אלהינו. יצאם בבעת בבינה ובהשכל : כח וגבורה
גמן בקהם. להיות מושלים בקרב מבל : מלאים ויו ומפיקים נגה. נאה זיון בכל
העולם : שמחים בצאתם וששים בבוטאם. עושים באימה רצון קונם : פאר
וכבוד נותנים לשמו. צהלה ורנה לזכר מלכותו : קרא לשמש ויזרח אור. קאה
והתקין צורת הלבנה :

ברכות חנוכה

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו
וצננו להדליק נר של חנוכה :

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, שעשה נסים לאבותינו
בימים ההם בזמן הזה :

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, שהחנינו וקיימנו
והגיענו לזמן הזה :

הנרות הללו אנהנו מדליקים על הנסים ועל הנפלאות
ועל התשועות ועל המלחמות שעשית לאבותינו בימים ההם
בזמן הזה על-ידי כהניך הקדושים. וכל-שמנת ימי חנוכה הנרות
הללו קדש הם ואין לנו רשות להשתמש בהם אלא לראותם
בלבד כדי להודות ולהלל לשמך הגדול על-נסיך ועל-נפלאותיך
ועל-ישועתך :

מעוז צור ישועתי, לך נאה לשבת. תכון בית תפילתי, ושם תודה
נובת, לעת תכין מטבת, מצר המנבת, או אגמור בשיר מזמור,
חנוכת המנבת :

רעות שקעה נפשי, ביגון כחי בלה. תני מררו בקשי, בשעבוד
מלכות עגלה. ובגדו הגדולה, הוציא את-הסגלה. חיל פרעה,
וכל זרעו, ירדו כאבן במצולה:

דיביר קדשו הביאני, וגם שם לא שקטתי. ובא נוגש והגלני, פי
זרים עבדתי. ונין העל מסכתי, כמעט שעברתי. קץ בכל
זרבבל, לקץ שבעים נושעתי:

כרת קומת פרוש בקש, אגגי בן-המדתא. ונהימה לו לפח ולמוקש,
ונאנתו נשבתה. ראש ימיני נשאתי, ואויב שמו מחיתי. רב בניה,
וקנגניו, על העץ תלית:

יננים נקבצו עלי, אני בימי חשמנים. ופרצו חומת מגדלי, וטמאו
כל השמנים. ומנותר קנקנים, געשה גם לשושנים. בגי בינה,
ימי שמנה, קבעו שיר ורננים:

תשוף זרוע קדשה, וקרב קץ הישועה. געשה נא למען שמה,
להיות לנו תשועה. פי ארקה לנו הישועה, ואין קץ לימי הקעה.
דחה אדמון בצל צלמון, והקם לנו רועה שבעה:

ברכות המגילה

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו
וצננו על-מקרא מגלה:

ברוך אתה יהוה, אלהינו מלך העולם, שעשה נסים לאבותינו
בימים ההם בזמן הזה:

ברוך אתה יהוה, אלהינו מלך העולם, שהחננו וקיימנו
והגיענו לזמן הזה:

אחר הקריאה אומר:

ברוך אתה יהוה, אלהינו מלך העולם, שאי הרב את-ריבנו
והדן את-דיבנו והנוקם את-נקמתנו והנפרע לנו מצהינו והמשלם
גמול לכל-אויבי נפשנו: ברוך אתה יהוה, הנפרע לעמו ישראל
מכל-צריהם, האל המושיע:

אשר הניא עצת גוים ויפר מחשבות ערומים : בקום עלינו
אדם רשע גצר ודון מזרע עמלק : גאה בעשרו וכרה לו בור
ויגדלתו יקשה לו לכהד : דמה בנפשו ללפוד ונלכד בקש להשמיד
ונשמד מהרה : המן הודיע איבת אבותיו ועורר שנאת אחים
לבנים : ולא זכר רחמי שאול פי-בתמלתו על-אנג נולד אויב :
ומם רשע להכרית צדיק ונלכד טמא בידי טהור : חסד גבר על-
שגגת אב ורשע הוסיף חטא על-חטאיו : טמן בלבו מחשבות
ערומיו ויתמכר לעשות רעה : ידו שלח בקדושי-אל כספו נתן
להכרית זכרים : בראות מרדכי פי-יצא קצף ודתי המן נתנו
בשושן. לבש שק וקשר מספד וגזר צום וישב על-האפר : מי זה
יעמוד לכפר שגגה ולמחול חטאת עון אבותינו : גץ פרח מלולב
הו הדסה עמדה לעורר ישנים : סריסיה הבהילו להמן להשקותו
יין חמת מנינים : עמד בעשרו ונפל ברשעו עשה לו עץ ונתלה
עליו : פיהם פתחו כל-יושבי תבל כי פור המן גהפך לפורחנו :
צדיק נחלץ מיד רשע אויב נתן תחת נפשו : קימו עליהם
לעשות פורים ולשמוח בכל-שנה ושנה : ראית את-תפלת מרדכי
ואסתר. המן ובניו על-העץ תלית :

שושנת יעקב צהלה ושמחה בראותם יחד תכלת מרדכי :
תשועתם הנית לנצח ותקנתם בכל-דור ודור : להודיע שכל-קניף
לא יבשו ולא יקלמו לנצח כל-החוסים בך : ארור המן אשר
בקש לאבדי. ברוך מרדכי היהודי. ארוכה ורש אשת מפחידה.
ברוכה אסתר בעדי. וגם תרבונה זכור לטוב :